

— Какво стана, бай Стефаве? — запита Гугуто, но сякашъ очакваше отговора, защото изви глава да не погледне ранения.

По лицето на Караджата премина тжжна усмивка.

— Какво стана ли? — Всичко. Сждътъ си каза думата и азъ казахъ моята. Друго не съмъ и чакалъ.

— Е?

— Утре сутринъ рано-рано ще дойдатъ, ще ме взематъ съ носилката и ще ме обесятъ. Толкова.

— Що думашъ! Де се е чуло да бесятъ раненъ човѣкъ, който не може на краката си да стои. Господъ да ги порази! Може ли?

Презъ главата на конекрадеца бързо мина една мисълъ.

— Слушай, бай Стефане. Тѣ може и да сж тѣ осждали на смъртъ, ала нѣма да те обесятъ, докато не оздравѣешъ. Сега да се разберемъ. Ти все ще се правишъ на боленъ, додето съвсемъ се замогнешъ. До тогава ще минатъ месеца. Мене ще ми дойде реда да излѣза отъ затвора и ще се оговоря съ тъмничаритѣ, да избѣгашъ отъ тука. И тъкмо когато съвсемъ оздравѣешъ, заптиетата ще дойдатъ да те взематъ за бесилката, а ти вече ще си въ Влашко. Разбра ли ме? И ти ще си въ Влашко, и азъ ще съмъ тамъ. На, честенъ